

SOCIETAT

358 persones en situació d'exclusió han trobat feina a través d'Incorpora

■ L'any passat, el nombre d'insercions va ser de 461 i el d'empreses contractants, de 181 ■ Dotze entitats formen part del programa de La Caixa

Núria Astorch
GIRONA

Fins al 10 de setembre passat, 358 persones en risc d'exclusió social han trobat feina en 116 empreses a través del programa Incorpora Girona de la Fundació La Caixa. Al llarg de l'any passat, i a través d'aquest mateix programa, del qual formen part dotze entitats, el nombre d'insercions va ser de 461 i el d'empreses, de 181.

Els responsables del programa han destacat que, en els darrers anys, ha augmentat el nombre de discapacitats atesos i inserits laboralment. Així, si abans el percentatge d'insercions entre aquest col·lectiu era del 21% de les persones ateses, ara és del 42%. Les persones més grans de 45 anys són els que topen amb més dificultats a l'hora de ser contractats. El percentatge de joves atesos en el marc del programa ha baixat però el

Incorpora ajuda els joves en risc d'exclusió a trobar feina, com en aquesta imatge d'arxiu

nivell de contractació es manté, encara que en molts casos és temporal. El col·lectiu de persones immigrades continua sent el més nombrós quant a persones ateses, un 40%, i també és un dels grups amb un grau d'inserció més elevat, tot

i que ha disminuït lleugerament.

Des d'una perspectiva de gènere, si bé el programa atén igual homes i dones (49% i 51%, respectivament), el percentatge de contractació entre les dones és més alt i representa el 56%.

Les entitats que formen part d'Incorpora Girona són: Fundació Altem, Astres, Àstrid 21, Càritas, Creu Roja, Fundació Drissa, Escaler Cooperativa, Cooperativa La Fageda, Fundació MAP, Mifas, Oscobe i Plataforma Educativa. ■

MÉS PROTAGONISTES

“Està bé tenir un lloc de treball tal com estan les coses”

Jorge Periañez, de 40 anys i veí de Salt, va entrar en contacte amb l'associació Mifas després que li declaressin un 68% de discapacitat física. Ha fet diverses feines i actualment

treballa de vigilant en un apartament privat de Girona. Aquesta última feina, que és de caràcter fix, l'ha aconseguit per mitjà del programa Incorpora. Afirmar que està bé tenir un lloc de treball en la situació de crisi econòmica que viu el país, però reconeix que, pel seu caràcter i el seu estat anímic actual arran d'un pro-

blema personal que ha viscut fa poc, li agradaria desenvolupar una feina més moguda i que li proporcionés més contacte amb la gent. “És una feina molt descansada, en què em passo moltes

hores sol. M'agradaria estar més actiu i que requerís més esforç físic”, afirma.

No obstant això, està content amb el tracte dels seus caps i també amb l'ajuda que des de sempre ha rebut de Mifas. “S'han portat sempre molt bé amb mi”, diu Jorge, que és natural de Barcelona i té dos fills de 10 i 18 anys.

“Espero que m'allarguin el contracte perquè la feina m'agrada molt”

Fadoua El Kaddouri fa set anys que va arribar a Girona procedent del Marroc. Té 20 anys i la primera feina que va tenir va ser de netejadora a Càritas. Després va entrar a la residència

geriàtrica Maria Gay, on primer va cobrir una substitució també d'una netejadora i ara hi treballa com a ajudant de cuina. El contracte és per tres mesos, però espera que l'hi renovin. “Estic molt contenta amb la feina i també amb el salari”, assegura Fadoua. Aprofita que treballa de torn de matins o de tardes per

anar a l'escola d'adults i estudiar per treure's el graduat escolar. Diu que el fet de ser estrangera és sovint un problema a l'hora que la contractin, sobretot per qüestions de llengua, però això té clar que necessita treure's el graduat de l'ESO per tenir més oportunitats dins del món laboral. Diu que el programa d'inserció laboral de Càritas funciona bé i es mostra agraïda amb l'ajuda d'aquesta entitat. Fadoua viu amb els seus pares i sis germans. Viuen amb un ajut que rep el pare i el seu salari.

LA CRÒNICA Pius Pujades

L'ull que mira el diari

Si el nou edifici de la Generalitat es va posar de gala per mostrar la peça de més envergadura que Martí Alsina va pintar mai, *El gran dia de Girona*, aprofitant les fires també l'antic Banc d'Espanya, reconvertit en seu de la subdelegació del govern de Madrid a Girona es va sumar a la festa cedint l'ampli espai de la seva entrada per convertir-se en sala d'exposicions. Lògicament amb més modèstia, tot sigui dit. Una dotzena llarga d'obres de l'amic Niebla hi són ofertes a la curiositat del públic fins a la darrera d'aquest mes. Obres triades per la seva temàtica: treballs sobre la premsa, sobre la mirada del pintor damunt la premsa espanyola o estrangera.

L'edifici dels arquitectes Lluís Clotet i Ignacio Paricio, va guanyar el premi FAD el 1989 i els seus creadors preveien que en un futur no gaire llunyà, “quan probablement ja no serveixi com a edifici bancari, pugui ser utilitzat per a d'altres finalitats, culturals, per exemple”, segons van declarar al periodista Jaume Fabre. A mi, ves per on, sempre m'havia semblat que la seva original silueta, que recorda un rodet de pel·lícula, era el reclam exacte per al ben pròxim Museu del Cinema. Fins i tot havia imaginat una connexió subterrània (els separa el buit de l'aparcament de la plaça de la Constitució). Crec que hauria estat una idea a considerar si el preu hagués permès pensar-hi.

Josep Niebla amb l'exposició que es pot veure a la subdelegació del govern espanyol a Girona. ■ JORDI SOLER

Francesc Francisco, quan es va fer càrrec de l'equipament ja devia tenir el cor dividit. Recordo que, abans de la inauguració ja va cedir l'espai al Col·legi de Periodistes per lliurar-hi els premis de les Mosques de la Informació. Ara hi ha dut, i n'ha escrit la presentació, aquesta exposició que us comento.

Val la pena adonar-se de com Niebla és capaç de trobar l'obra d'art que hi ha amagada al cor de les pàgines d'un rotatiu, conjugant tipografia i compaginació, color i forma; però també posant en primer pla el gest o la paraula que es converteixen en denúncia, en crit o en desesperació. Cap

elecció no és gratuïta: la guerra de l'Iraq, l'atac a les Torres Bessones, els canvis socials al Brasil... Ha convertit en autèntics cartells el que no són més que retalls de diari. El seu mèrit és dur-nos de l'anècdota evident a la categoria. Pintura de

denúncia, és clar, compromesa. I didàctica. Davant l'allau d'informació que ens aclapara cada dia, que ens desorienta i que ens dispersa, que ens allunya del raonament ser i s'acaba convertint en espectacle, cal buscar, com fa Niebla, l'arrel profunda dels fets. Sabem ara que aquesta mirada nova ens pot portar a l'emoció de l'Art. Però no és fàcil. Encara que l'obra de Niebla ens faci pensar el contrari.

L'endemà, al vell govern civil, un centenar de persones feien cua al carrer per renovar papers.